

široko odprta vrata v kuhinjo, popade gnjat, jo urno odnese v gozd in jo požre, prej ko sta prišla lisica in vran.

„Kje imaš najin delež?“ ga vprašata, ko ga dobita po dolgem iskanju.

„Prav lepa kosa sem vama prihranil, náta, naj vama dobro tekne!“ lokavo odgovori volk in vrže pred vsakega docela oglodano kost.

„Kaj, samo kost?“ kričita opeharjenca, „se li nismo zmenili, da se bo delilo po pravici in zaslugi?“

„Seveda, tako se je tudi zgodilo,“ zarenči volk. „Če sta dobila kosti, imata tako že dovolj. Da bi vidva siromašna gozdna gostača zahtevala več, bi bilo naravnost predržno. Ne uvidita li, da sem mogočen gospod? Za vaju je dovoljno plačilo že sama čast, da sta mi smela biti na uslugo!“

Lisica in vran sta vedela, da se z mogotcem ni dobro prepirati, zato sta tiho krenila vsak na svojo stran. Volk pa se je leno vlekel v svoj brlog, kjer je mirno prebavljal gnjat, ki so mu jo s težavo prislužili drugi. —

Dva potnika.

Spisal Sorin.

ešla sta se na vlaku potnika ter se začela med seboj meniti. Prvi vpraša: „Odkod, prijatelj, in kam?“ — „Iz daljne dežele, a sedaj domov,“ odgovori drugi ter še nadaljuje: „Aj, lepo je bilo v tujini! Delali smo res kot živina, a zato smo tudi živeli kot grofje. Podnevi v temnem rudniku, ponoči pa v veseli, svetli gostilnici, kjer smo pili in igrali kot na svatbi.“

Medtem je prvi opazoval svojega tovariša in videl, da ima na sebi ponošene cunje, ki jih je najbrž že kdo pred njim nosil in slednjič zavrgel.

„Kje pa ste vi bili in kam ste namenjeni?“ vpraša sedaj drugi. Tovariš mu pripoveduje: „Tudi jaz se vračam iz tujine na svoj dom, kjer me čakajo dragi otroci in žena. Trpel sem zanje in se trudil vse dni; hranil sem podnevi, a ponoči še bolj, ker sem spal, da sem bil drugi dan spet sposoben za delo.“

